

• mnoho
ŽIVOTŮ
mnoho •
MISTRŮ

BRIAN L. WEISS

Fascinující výpověď
o minulých životech
a o tom, kdo nás vlastně vede
a ochraňuje

3. VYDÁNÍ

BRIAN L. WEISS

▼ • mnoho
ŽIVOTŮ
mnoho •
MISTRŮ

Přeložila Drahomíra Škvařilová

Copyright © Brian L. Weiss, 1988
Translation © Drahomíra Škvařilová, 1993,
2005, 2009, 2012, 2013

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-366-7 (papírová kniha)

ISBN 978-80-7359-984-3 (e-pub)

ISBN 978-80-7359-961-4 (PDF pro te ky)

ISBN 978-80-7359-944-7 (mobi)

ISBN 978-80-7359-927-0 (PDF)

*Mé ženě Carole, jejíž láska mi dodávala sílu
a která mě podporovala, co mi paměť sahá.*

Zůstaneme spolu navěky.

Děkuji svým dětem Jordanovi a Amy, že mi
odpustily tu spoustu času, který jsem věnoval
psaní této knihy a ne jim.

Také děkuji Nicole Paskowové za to, že mi
přepsala magnetofonové záznamy
z terapeutických sezení.

Svémi redaktorskými radami
po přečtení rukopisu této knihy mi velmi
pomohla Julie Rubinová.

Ze srdce děkuji i své redaktorce v nakladatelství
Simon & Schuster Barbaře Gessové za její
odborné posouzení a za odvahu.

Velké uznání i všem těm, jejichž zásluhou se
tato kniha dostává k vám – ke čtenářům.

Předmluva

Dobře vím, že všechno má svou příčinu. V okamžiku, kdy se něco stane, nám ale smysl většinou uniká; nechápeme, co se děje, a ani nejsme tak prozíraví, abychom věděli, proč se tak stalo. Jsme-li trpěliví, časem se příčina objasní.

Tak tomu bylo i s Catherine. Poprvé jsem se s ní setkal v roce 1980, bylo jí tehdy sedmadvacet let. Přišla do mé ordinace a potřebovala pomoc; trpěla úzkostí, záchvaty panického strachu a fobiemi. Tyto symptomy sice měla už od dětství, v poslední době se však velmi zhoršily. Den ze dne se její city otupovaly a stávala se čím dál neschopnější další existence. Byla vystrašená a pochopitelně propadala stále hlubším depresím.

Proti zmatku, který zachvátil její život, jsem já v té době žil klidně. Měl jsem dobré, stabilizované manželství, dvě malé děti, byl jsem na vrcholu kariéry.

Dosavadní běh mého života nic neobvyklého nenarušilo. Vyrostl jsem v rodině plné lásky.

Úspěch na vysoké škole se dostavil lehce, ve druhém roce studií na univerzitě jsem se rozhodl stát psychiatrem.

V roce 1966 jsem s vyznamenáním absolvoval Kolumbijskou univerzitu v New Yorku. Potom jsem studoval na lékařské fakultě Yaleovy univerzity a v roce 1970 jsem tam získal doktorát. Pak jsem pracoval jako sekundární lékař v lékařském středisku Bellevue při New York University. Vrátil jsem se na Yale, abych dokončil studijní pobyt v oboru psychiatrie. Pak jsem přijal místo na fakultě Pittsburské univerzity. Po dvou letech jsem z Pensylvánie přešel na Floridu a stal se vedoucím katedry psychofarmakologie na univerzitě v Miami. Zde jsem postupně získal všeobecné uznání v oblasti biologické psychiatrie a zneužívání psychotropních látek. Po čtyřech letech jsem povýšil na mimořádného profesora psychiatrie lékařské fakulty a byl jsem jmenován ředitelem psychiatrického oddělení ve velké fakultní nemocnici v Miami. Do té doby jsem ve svém oboru publikoval třicet sedm vědeckých pojednání a knih.

Za léta studií jsem se naučil myslet jako vědec a lékař; mé názory se utvářely v rámci strnulého konzervativního myšlení, které ovládalo mou profesi. Odmítal jsem všechno, co se nedalo ověřit tradičními vědeckými metodami. Věděl jsem o některých zajímavých experimentech v parapsychologii, které se prováděly na významných univerzitách po celé zemi, mou pozornost však nezískaly. Případaly mi příliš za vlasy přitážené.

Potom jsem poznal Catherine. Osmnáct měsíců jsem užíval obvyklé terapeutické metody, abych jí pomohl překonat příznaky její choroby. Když se zdálo, že nepomůže už nic, vzpomněl jsem si na hypnózu. V hypnotickém stavu si Catherine začala vyvolávat vzpomínky na minulé životy – ty se totiž ukázaly být příčinou jejích potíží. Současně mi zprostředkovávala informace od vysoce vyvinuté „duchovní entity“, a tak odhalila mnohá tajemství života a smrti. Za několik málo měsíců příznaky choroby zcela vymizely a ona konečně mohla začít žít šťastně a klidně.

Na něco takového jsem vůbec nebyl připra-

ven. Když se tyto události seběhly, dost mě zaschočily.

To, co se stalo, neumím vědecky vysvětlit. Příliš mnoho věcí okolo lidského vědomí je nad naše chápání. Snad byla Catherine schopna se v hypnóze soustředit na oblast svého podvědomí, ve které se ukládají nynější vzpomínky na minulé životy, anebo pronikla do něčeho, co psychoanalytik Carl Jung nazval kolektivním nevědomím; do jakéhosi zdroje energie, která nás obklopuje a obsahuje vzpomínky celého lidstva.

Vědci začínají na tyto otázky hledat odpovědi. My všichni máme co dohánět, pokud jde o zkoumání záhad, jimiž je zahaleno vědomí, duše, pokračování života po smrti a vliv zkušeností z minulých životů na naše stávající chování. Obzory jsou nekonečné, hlavně v medicíně, psychiatrii, náboženství a filozofii.

Vědecky rigorózní výzkum teprve začal. K odhalení těchto tajemství se sice podnikají jednotlivé kroky, jenže výzkum je pomalý a naráží na odpor vědců a většinou nezájem laické veřejnosti.

V podstatě se lidstvo během celých svých dějin bránilo změnám a nové myšlenky jen nerado přijímalo za své. Historie je plná příkladů. Když Galileo objevil Jupiterovy měsíce, astronomové té doby odmítli jeho objev uznat, dokonce se na ně odmítli i podívat, protože existence těchto měsíců byla v rozporu s jejich přesvědčením. A podobné je to s psychiatry a ostatními terapeuty dnes. Také odmítají prozkoumat a vyhodnotit velké množství důkazů, které máme o pokračování života po tělesné smrti a o vzpomínkách na minulé životy. Prostě před nimi zavírají oči.

Moje kniha je malým příspěvkem k výzkumu probíhajícímu v oblasti parapsychologie, zvláště té její části, která se zabývá zkušenostmi před narozením a po smrti. Všechno, co budete číst, je pravda. Nic jsem nepřidal a vyškrtal jsem jenom ty pasáže, které se opakovaly. Nepatrně jsem změnil Catherininu totožnost tak, abych jí ochránil soukromí.

Trvalo mi čtyři roky, než jsem napsal, co se stalo. A čtyři další roky, než jsem dostal odvahu

riskovat své profesní postavení, když tyto neortodoxní informace zveřejním.

Jednou v noci jsem se sprchoval a najednou jsem pocítil nutkání dát své zkušenosti na papír. Měl jsem intenzivní pocit, že nadešel pravý čas, že tyto informace už nemohu déle zdržovat. Poznátky, které jsem získal, byly určeny i jiným, nejen mně. Přišly skrze Catherine a nyní musejí přijít skrze mě. Dospěl jsem k přesvědčení, že následky, které zřejmě ponesu, nemohou být tak hrozné jako možnost, že bych se o získané vědomosti týkající se nesmrtnosti a opravdového smyslu života nepodělil.

Vyběhl jsem ze sprchy. Posadil jsem se k psacímu stolu, kde ležela hromada magnetofonových kazet se záznamy, které jsem si pořizoval při sezeních s Catherine. V časných ranních hodinách jsem si vzpomněl na svého maďarského dědečka, který zemřel, když jsem byl ještě teenager. Vždycky, když jsem se mu svěřil, že mám strach riskovat, láskyplně mě povzbudil tím, že zopakoval své oblíbené rčení: „Neházej flintu do žita, hochu,“ řekl, „nezahazuj ji!“

1. kapitola

Když jsem poprvé Catherine spatřil, seděla v mé čekárně, měla na sobě šaty jasné karmínové barvy a nervózně listovala v časopise. Viděl jsem, že sotva popadá dech. Asi dvacet minut přecházela sem a tam po chodbě kolem dveří psychiatrického oddělení a po celou dobu se snažila přesvědčit samu sebe, že ke mně jít musí a nesmí utéct.

Vyšel jsem do čekárny, abych ji pozval dál. Podali jsme si ruce. Měla je studené a vlhké, což svědčilo o její úzkosti. Vlastně jí trvalo celé dva měsíce, než sebrala dostatek odvahy, aby si se mnou sjednala schůzku. Mou pomoc jí doporučili dva závodní lékaři, kterým důvěřovala. Konečně tedy byla zde.

Catherine je neobyčejně atraktivní žena s polodlouhými blond vlasy a oříškově hnědýma očima. V té době pracovala jako laborantka v nemocnici, kde jsem byl ředitelem psychiatrie. K tomu si přivydělávala jako modelka předváděním plavek.

Uvedl jsem ji do ordinace; minula pohovku a posadila se do velikého koženého křesla. Seděli jsme přímo naproti sobě, odděloval nás polokruhový pracovní stůl. Catherine se v křesle pohodlně uvelebila. Mlčela, nevěděla, kde začít. Čekal jsem, až začne tam, kde bude chtít, ale po několika minutách jsem se na její minulost začal vyptávat sám. Při této první návštěvě jsme začali zjišťovat, kdo vlastně je a proč za mnou přišla.

Catherine odpovídala na mé otázky a poodhalovala svůj životní příběh. Je prostředním dítětem a vyrostla v konzervativní katolické rodině v malém massachusettském městě. Její o tři roky starší bratr byl velmi sportovně založený a nade všechno zbožňoval svobodu, která jí zoufale chyběla. Mladší sestra byla miláčkem obou rodičů.

Když jsme začali hovořit o jejich problémech, nápadně ztuhla a znervózněla. Začala mluvit rychle, naklonila se dopředu a opřela se lokty o stůl. Strach ji pronásledoval po celý život. Bála se vody, bála se zadušení, a tak odmítala polykat pilulky, bála se letadel, tmy a měla strach ze smrti. A v poslední době se její strach ještě stupňo-

val. Aby se cítila bezpečně, spala často v rozměrné šatní skříni, zabudované v jejím pokoji. Trvalo jí dvě i tři hodiny, než se jí podařilo usnout. Většinou spala jen lehce a trhaně a často se budila. Vracela se jí náměsíčnost a noční můry, které ji trápily už v dětství. Strach se svými dalšími příznaky ji ničil víc a víc a deprese se neustále prohlubovala.

Z Catherinina vyprávění jsem čím dál víc cítil, jak veliké je její trápení. Za léta praxe jsem pomohl mnoha pacientům jako ona od utrpení, které jim působil strach, a byl jsem si jistý, že se mi to podaří i u ní. Rozhodl jsem, že začneme dětstvím, a tam budeme hledat původ jejích problémů. Proniknutí do podstaty věci obvykle zmírní úzkost. Pokud to bude nutné a ona bude schopna polykat pilulky, nabídnu jí mírné léky proti úzkosti, aby se jí ulevilo. To je standardní, čítanková léčba Catherininých potíží. Nikdy jsem neváhal použít uklidňující prostředky nebo dokonce léky proti depresi, pokud se jednalo o silný chronický strach nebo úzkost. Nyní tyto léky používám mnohem šetrněji, a když už, tak jen po

přechodnou dobu. Žádné léky nemohou odhalit skutečný původ potíží. Potvrdily mi to zkušenosti s Catherine a jí podobnými pacienty. Teď už vím, že léky předepsat můžu, avšak jen k potlačení či k zamlžení symptomů.

Během našeho prvního sezení jsem se trochu snažil vrátit jí do dětství. Protože si z raného dětství pamatovala překvapivě málo, začal jsem v duchu uvažovat o terapii hypnózou, při níž by si rychleji vybavila potlačené zážitky. Nemohla si vzpomenout na žádné traumatizující okamžiky z té doby, které by rozšiřující se strach, jímž trpěla, vysvětlily.

Usilovně vzpomínala, a tak se přece jen tu a tam objevily útržky vzpomínek. Když jí bylo přibližně pět, strašlivě se vyděsila, když do ní někdo strčil na skokanském prkně a ona spadla do bazénu. Tvrdila mi však, že i před touto nehodou se ve vodě nikdy necítila dobře. Když jí bylo jedenáct, objevily se u její matky těžké deprese. Návštěvy psychiatra znamenaly podivné odchody matky od rodiny; docházela k němu na léčbu elektrošoky. Ty způsobily, že si matka určité věci

přestala pamatovat. Catherine to vyděsilo. Když se však matčin stav zlepšil a začala být jako dřív, vytratil se i Catherinin strach. Otec zase na dlouhou dobu podlehl alkoholu a Catherinin bratr ho občas musel odvléct z místního baru. Otec pil čím dál víc, což vedlo k častým hádkám s matkou, která pak byla mrzutá a uzavřená. Catherine to však viděla tak, že se jedná o obvyklý model rodiny.

Lépe se cítila mimo domov. Na střední škole začala chodit s chlapci a snadno splynula se svými přáteli, z nichž většinu znala už řadu let. Zjistila však, že není jednoduché důvěřovat lidem, zejména těm, kteří nepatří do malého okruhu jejích kamarádů.

Její víra byla přímočará a pevná. Vychovali ji v duchu tradiční katolické ideologie a praxe a ona o pravdivosti a platnosti své víry nikdy nepochybovala. Věřila, že jestliže je člověk dobrým katolíkem a žije spořádaně a zachovává víru i náboženské obřady, bude mu odměnou, že se dostane do nebe. Pokud se náležitě nechová, zakusí očištec nebo ho čeká peklo. O tom rozhodne patriar-

chální Bůh a jeho Syn. Později jsem zjistil, že Catherine nevěří v reinkarnaci. Vlastně o ní ani moc nevěděla, i když četla něco málo o hinduizmu. Tato představa však byla v rozporu s její výchovou a jejím chápáním. Nikdy nečetla metafyzickou nebo okultní literaturu; nezajímala ji. Svou vírou si byla naprosto jista.

Dokončila střední školu, udělala si dvouletý odborný kurz a stala se laborantkou. Vybavena novou profesí a povzbuzena tím, že se její bratr přestěhoval z Massachusettsu do Tampy na Floridě, si sehnala práci v Miami ve velké fakultní nemocnici lékařské fakulty zdejší univerzity. Přestěhovala se sem na jaře roku 1974. Tehdy jí bylo jednadvacet.

Její dřívější život v malém městě byl snadnější než v Miami. Teď však byla ráda, že utekla od rodinných problémů.

Během prvního roku zde potkala Stuarta. Byl ženatý, měl dvě děti. Byl to Žid. A byl úplně jiný než muži, se kterými Catherine dosud chodila. Úspěšný lékař, autoritativní, podnikavý. Neodolatelná chemie je navzájem silně přitahovala, ale

jejich vztah byl neperspektivní a bouřlivý. Bylo v něm něco, co v ní rozproudilo city a probudilo vášně, jako by ji Stuart uhranul. V době, kdy Catherine zahájila terapii, trval její poměr už šestý rok. Když se necítila dobře, byl plný napětí. Catherine nedokázala Stuartovi odolat, i když se k ní nechoval dobře. Šílela z jeho lží, nedodržených slibů a z toho, jak jí manipuloval.

Několik měsíců předtím, než za mnou přišla, musela jít na operaci hlasivek kvůli benigní uzlince. Před operací ji ovládla úzkost, a když se potom probudila v pokoji intenzivní pooperační péče, byla úplně vyděšená. Sestřičkám trvalo několik hodin, než ji uklidnily. Když se v nemocnici uzdravila, vyhledala dr. Edwarda Poolea. Catherine se s Edem, dobrosrdečným pediatrem, seznámila při práci v nemocnici. Oba okamžitě pocítili vzájemné sympatie a stali se důvěrnými přáteli. Catherine s ním mluvila bez zábran a svěřila se mu, že ji pronásleduje neustálý strach. Vyprávěla mu o svém vztahu ke Stuartovi a o tom, že cítí, jak ztrácí kontrolu nad životem. Ed jí důrazně doporučil, ať si se mnou sjedná schůzku; ale

jen se mnou, ne s některým z mých kolegů. Když mi pak zavolal, aby Catherine ohlásil, zdůraznil své přesvědčení, že opravdu porozumět jí dokážu jedině já, ačkoli i jiní psychiatři mají vynikající doporučení a jsou zkušenými terapeuty. Jenže Catherine se neozvala.

Uplynulo osm týdnů. V té době jsem byl zavalen prací s šéfováním oddělení psychiatrie a na Edův telefonát jsem zapomněl. Catherinein strach a fobie se mezitím zhoršily. Několik let se s Catherine příležitostně vídal také dr. Frank Acker, ředitel chirurgie. Chodil do laboratoře, kde pracovala, a často spolu přátelsky žertovali. Všiml si však, jak je poslední dobou nešťastná, a vycítil její napětí. Několikrát jí chtěl něco říct, ale pořád váhal. Jednou odpoledne jel autem přednášet do menší zapadlé nemocnice a cestou spatřil Catherine, jak jede domů. Bydlela blízko nemocnice, kam právě mířil. Impulzivně na ni zamával, ať zastaví. „Musíte okamžitě navštívit doktora Weisse!“ křikl na ni do okénka. „Neodkládejte to!“ Chirurgové často jednají impulzivně, jeho však stejně překvapilo, jak důrazně se choval.

Záchvaty panického strachu a úzkost trápily Catherine stále častěji a jejich trvání se prodlužovalo. Začaly ji pronásledovat dvě noční můry, které se neustále vracely. První: Ve chvíli, kdy jede autem po mostě, se most bortí. Auto se řítí do vody. Je v něm uvězněna, potápí se s ním. Ve druhém snu je uzavřena v pokoji, kde je úplná tma. Pořád o něco klopýtá a padá. Nemůže najít cestu ven. A tak mě konečně přišla navštívit.

Při prvním sezení s Catherine jsem ještě netušil, že se můj život obrátí vzhůru nohama; že ta vylekaná, zmatená žena sedící u stolu naproti mně se stane katalyzátorem a že už nikdy nebudu takový, jaký jsem byl.